

AINO, IHME

Aivot

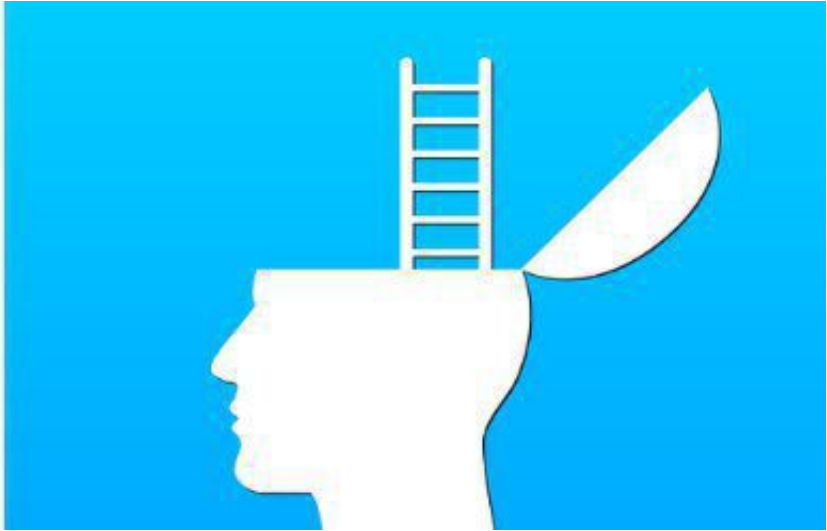

Tuula Rokka

Aino, Ihme

Aivot

Tuula Rokka

***"Ainoseni, näin sekavassa ja sodan uhkaamassa
maailmassa voit
tutustua minun kanssani ja minun avullani Sinussa
itsessäsi piileviin nerokkaisiin luomistöihini.
Sinä olet ihme."***

Omistettu lastenlapsilleni:

***Ruutille, Kaislalle,
Isalle,
Joonalle, Hiljalle,
Emmalle ja Minkalle***

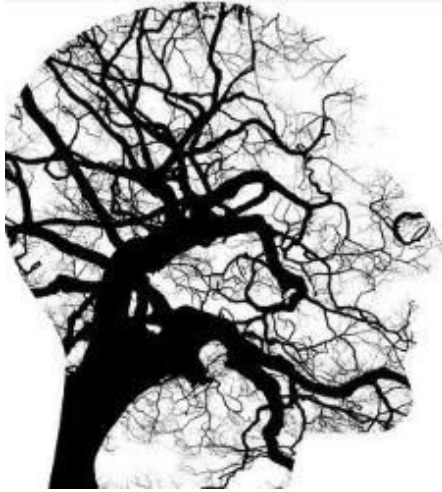
***Kuunnelkaa juurianne,
kaivakaa sieltä vahvuutenne ja
hyödyntäkää heikkoutenne.
Katsokaa eteenpäin,
silmät, aivot ja sydän avoimina,
elämälle ja rakkaudelle.***

© 2024, Tuula Rokka

***Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH,
Helsinki, Suomi***

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8276-7

*Katse sekä menneisyyteen että myös
valoisaa tulevaisuuteen*

Lähtetiedot: Google

Kuvat: Windows Liven valokuvakokoelma, PNG

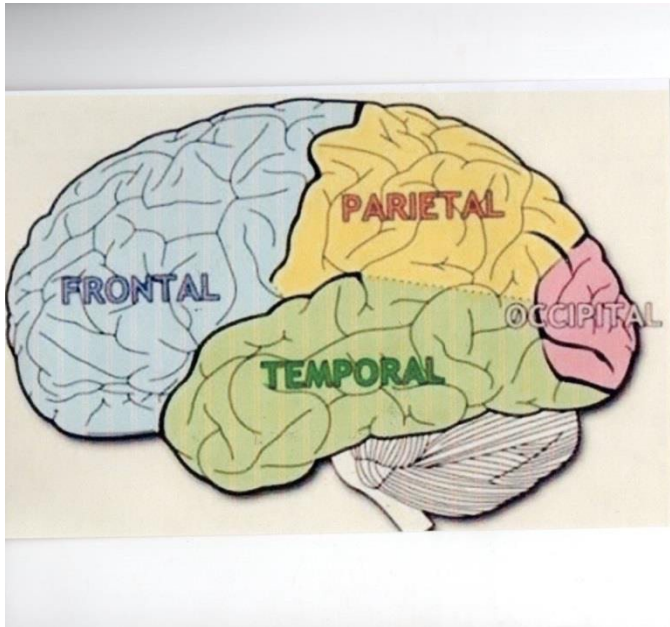

***Leskirouva Aino suunnittelemassa
tutustumismatkaa aivoihinsa.***

Isot aivot:

**otsalohko, päälaenlohko, ohimolohko,
takaraivolohko**

Pikkuaivot

Tässäpä tärkeimmät!

Frontal=Otsalohko, Parietal=Päälaenlohko,

Temporal=Ohimolohko, Occipital=Takaraivo

”Aino! On maanantai ja sinun työpäiväsi. Missä sinä lymyät?”

”Täällä kurkihirren alla, Herra.”

”Missä? Ei sinulla mitään kurkihirttä ole. Nukutko sinä, lapsirukka, taas sokerihumalassa? Katselin taivaasta, kun sinä yöllä vielä vetelit makkaraa suuhusi, ja havaitsin minä senkin, että löysit vävyltäsi jääneen kaljatölkin ja kumosit sen muina naisina makkarasi painikkeeksi.”

”Houkutus oli liian suuri. Makkaraa ja kaljaa. Ei sitä voi vastustaa edes vanha leskirouva. Minä olen kyllä ollut jo kauan töissä. Sinähän tiedät, Herra, että minä tykkään vapaasta tutkimus- ja opetustyöstä. Minulla on pilvin pimein tietämättömiä ystäviä, joita on todellakin tarpeen valistaa, vai mitä Sinä tuumit, Herra?”

”Valistamasi ja opettamasi sinun kyllä pitää. Mutta missä sinä nyt oikein luuraat?”

”Aivojeni kurkihirren alla. Tule vaan tänne kanssani ihmettelemään. Muistatko vielä, minkälaisia vempaimia olet minun päähäni laittanut?”

”En minä enää todellakaan jaksaa muistaa. Sinä olet jo niin tavattoman vanha. Ja varmaan kaikki on jo pölyttynyttä ja rapistunutta siellä sinun päässäsi? Odota, kun tulen vilkaisemaan.”

Herraa ei kuulu. Aino kyllästyy odottamaan ja lähteeikin hetimiten päänsä sisälle. Tarkastelee sitä ensin oikeasta korvasta käsin. Nopea päässälasku. Sata miljardia hermosolua. Eipä ihme, että on joutunut ja joutuu edelleenkin hyvin paljon käyttämään aikaansa hermoiluun. Harmin paikka. Jaa, tuossa näkyvät **isot aivot**. Niissä näyttää olevan neljä selvää lohkoa. Otsa-, pääläen-, ohimo- sekä takaraivolohko. ”Kuinkahan paljon minun aivoni painavat? Laitan aivoni vaa’alle, 1,3 kg. Niitä minun ei tarvitse laihduttaa. Ne voisivat olla vielä painavammatkin.”

Aino päättää tänään tehdä tutkimusmatkan **isojen aivojen neljään eri lohkoon** ja käväistä vielä **pikkuaivoissa**, jos jaksaa ja ehtii. Herralle on varmasti tullut tärkeitä taivaallisia tehtäviä, koska häntä ei kuulu eikä näy, joten Aino jatkaa tutkisteluja yksikseen.

Otsalohko, harmaata ja valkoista maisemaa. Aino koskettelee otsalohkon etualuetta. Suusta pulppuaa portugalín- ja venäjänkielisiä sanoja. Alue näyttää siis olevan oppimisaluetta, sitä aluetta, joka kypsyy viimeisimmäksi ja jonka avulla oppiminen vielä vanhalla iälläkin on mahdollista.

”Kosketanpas tuota aluetta tuossa ihan varovasti.” *Jaa, mihinkäs hoitolaitokseen minun pitäisikään hakeutua?* kuulee Aino osaston kyselevän itseltään. ”Suunnitteluosastoa tämä aivojen osa tuntuu olevan”, miettii Aino.

Ainolla on kammo teurastajia kohtaan. Hän ei pidä heitä tavallisina ihmisinä, vaan käsittämättöminä raakalaisina. Se on yliherkkyyttä. Aino ymmärtää asian järjellä, mutta ei kestä tuota elämän totuutta tunteella. ”Mistähän se johtuu?

Onkohan tämä osasto jollakin tavoin syypää herkistymiseeni?”

Olen minä, kuuluu syvältä poimun raosta. Olen minä. Minuun on jäänyt voimakas muistijälki sinun lapsuudestasi. Olit kiintynyt teidän possuunne, ja kun lahtauspäivä tuli, eläydyit possun elämän päättymiseen niin voimakkaasti, ettet tullut koulusta kotiin. Elit sen päivän possuna. Se jälki on syöpynyt minuun enkä saa sitä pois. Aino sivelee hellästi poimua.

Leskirouva Aino tutustuu Taivaan Herran
opastuksella omiin aivoihinsa.
Kirjassa on sekä faktaa että fiktiota.
Kirja on pyritty kirjoittamaan naiivilla tavalla ja
ymmärrettävällä suomen kielellä.

BoD

